

h o. A nyní: jaké hospodářské následky bylo by lze očekávat, kdyby nejvyšší soud p r o t i očekávání setrval na výkladu § 125 ex. ř. ve smyslu rozhodnutí č. 16.838? Vyskytne se netrpělivý věřitel — a tím bude pravidelně ten s horším pořadím práva zástavního — jenž uvalí vnucenou správu na nemovitost, na níž váznou práva zástavní i věřitelů s lepším pořadím, kteří rozhodnou se též vymáhati zaplacení; platí-li výklad mnou shora vyložený, náprava je po ruce — věřitelé s lepším hypotekárním pořadím navrhnou vnucenou správu a vzdor pozdějšímu pořadí práva úkojného podle § 104 ex. ř. získaného udrží si l e p š í p o ř a d í v uspokojování podle § 125 ex. ř. na základě lepšího pořadí zástavního práva. Nabude-li však výklad nejvyššího soudu z rozhodnutí č. 16.838 všeobecného uznání, pak v daném případě nezbude věřitelům s lepším pořadím práv zástavních, uvalí-li pozdější zástavní nebo vůbec nehypotekární věřitel vnucenou správu, než aby uvalili vnucenou dražbu, mají-li jakýkoli zájem na uspokojení p ř e d o n í m, jenž uvalil vnucenou správu. Dále skutečnost, že by lepší hypotekární pořadí neznamenalopřednost v uspokojení podle § 125 ex. při horším pořadí práva úkojného podle § 104 ex. ř., byla by psychologickým impulsem nejen k častějším vnuceným dražbám, ale i k častějším vnuceným správám, jichž bezodkladným uvalením věřitelé s přednějším pořadím snažili by se vyhnouti nákladnější a odiosnější cestě vnucené dražby.

Lze tedy čekat, že juristicky i hospodářsky nežádoucí sevšeobecnění výkladu § 125 ex. ř. podle rozhodnutí č. 16.838 nejv. soudu by sevšeobecnílo i t v r d o u a h o s p o d á ř s k y nežádoucí praxi věřitelskou, která ovšem a n i n e n í r a t i o legis latae exekučního řádu, a n i n e n í r a t i o legis feren-

d a e, v jejímž zájmu bylo by praxi podobným výkladem snad usměrňovatí!*)

Jan Pochobradský.

Splatnost a promlčení poplatků, na které se vztahuje § 3 zák. č. 65/1933.

Přehled diskuse o této ožehavé otázce, která vznikla dvěma výnosy ministerstva financí a dvěma rozhodnutími Nejvyššího soudu (R II 360/37 a R I 566/37), uveřejňuje Dr. Frant. Oswald v Prager Archivu 1938, str. 939 a násl.

Dochází k stejnému závěru jako Nejvyšší soud v souhlase s Dr. Riedlem (Notariats-Zeitung 1938/3, Steuer- & Geb. Rundschau, 1938/3—4 a 5—6, Věstník Svazu okr. zál. hosp., 1937/9, 1938/3, Daňová a bil. revue 1938/2, Soudcovské listy 1938/3 a 1938/9) a v opaku s Drem Semerádem (Finanční právník 1938/8 a Soudcovské listy 1938/9), totiž, že počátkem promlčecí lhůty přednostního práva pro poplatky splatné ve smyslu zák. č. 65/1933 do 40 dnů, jest splatnost poplatku, totiž uplynutí 40denní lhůty, a nikoliv uplynutí lhůty obsažené v platebním rozkaze dodatečně snad doručeném.

Máme za to, že tato otázka jest v literatuře i v praxi exekuční nyní již jednoznačná, i když patrně se

*) Rozhodnutí nejv. s. 16.838 vydal II. senát nejvyššího soudu, jde tedy o rozhodnutí týkající se země Moravskoslezské. Přesto však vnucuje se z něho dojem, že jde o jakýsi vliv slovenského exekučního práva, které zná jednak zástavní právo na nemovitosti a jednak zástavní právo na užitečích nemovitosti. Odkazujeme na významné pojednání Piskačovo »Vnucená správa nemovitosti na Slovensku a Podkarpatské Rusi a v historických zemích«, Právní prakse, ročník II., str. 10, v němž jest doporučováno, aby exekuce nuceným zřízením práva zástavního byla vždy vedena na nemovitost i užitky nemovitosti současně. — Pozn. red.

řádné soudy v rozvrhových usneseních budou častěji museti zabývati zamítáním požadavků finanční správy, která ve smyslu výnosu ministerstva financí ze 16. února 1938, čís. 18.029/38 bude se asi znovu a znovu

pokoušeti o prosazení svého stanoviska.

Proto bude vymáhající věřitel v praxi nucen na přihlášky fisku při exekučním řízení zvláště dávatí pozor.

Bibliografie.

Soupis právnické literární tvorby univ. prof. Dra Emila Svobody.

(K šedesátým narozeninám.)

Sestavil Josef P r a ž á k.

A. Díla vydaná knižně:

O reálním dělení domů v obvodu bývalého pražského Ghetta. 1909.
Vůle vnitřní a vůle projevená právním činem. 1911.
Právo rodinné. 1921. Dvě nezměněná vydání.
Právo dědické. I. vyd. 1921, II. vyd. 1926.
Dědické právo. Návrh subkomitétu prof. Dra Emila Svobody pro revisi občanského zákoníka. I. vyd. 1921, II. vyd. 1924.
Ethické a sociální základy práva občanského. 1923.
O věcných právech k věci cizí. 1925. Tištěno jako rukopis.
III. vydání Tilschova díla: »Občanské právo. Část všeobecná.« Zpracoval a vydal 1925.
Právo knihovní. 1931.
Rodinné právo československé. 1935.
Poručenství a opatrovnictví. V Roučkově-Sedláčkově Komentáři k československému obecnému zákoníku občanskému, díl I., (1935), str. 917 a n.
Ideové základy občanského práva. 1936.
Das tschechoslowakische Ehe recht. V souborném díle: Das Ehe recht der europäischen Staaten. (Berlin.)

B. Články v časopisech a jiných publikacích:

a) V časopise České právo.

České právo I. (1919), seš. 1., str. 1.
Kompromisy, které kompromitují. I. (1919), seš. 1., str. 5—6.
Zákon o zabrání velkých statků. I. (1919), seš. 2., str. 1—5.
Přeměna rozvodu v rozlučení manželství. I. (1919), seš. 5., str. 4—6.
Reforma. I. (1919), seš. 7, str. 5—7.
Doslov k výkladu § 16 manželské novely ze dne 22. V. 1919, č. 320 Sb. z. a n. I. (1919), seš. 9., str. 7.
Převod nebo omezení vlastnictví? I. (1919), seš. 10., str. 1—2.
Pozemková reforma a vlastnictví. I. (1919), seš. 11., str. 1—4.
Péče o dítě. II. (1920), str. 17—18.
K výkladu § 16 zákona rozlukového. II. (1920), str. 70—71.
K revisi občanského zákoníka, III. (1921-22);
1. Vpočtení věna. Str. 1—3.